

tede sig. Jeg skal hertil blot gjøre den Bemærkning, at jeg ikke troede at have blot at bestille med den Udvikling, han havde givet af Sagen, men ogsaa med de forskjellige Motiver, der kunne virke paa Forsamlingens Medlemmer til at antage det Forslag, hvorefter her er Spørgsmaal. Jeg troer, at dette Forslag for en stor Deel hviler paa en Fortjærlighed for den under Frederik III. indførte Arvesølge, og at derfor Udviklingen gjerne kunne stemme for det af andre Grunde end dem, som Forslagsstillerne have udhævet; ligesom det ogsaa forekommer mig, at der ligger en Green af denne Fortjærlighed i Motiveringen af Forslaget (Næ: Hør!) saavel som og fornemmelig i den Paaberaabelse af Cessions-, Renunciations- og Consens-Acterne, som efter dette Forslag skulle anføres i Loven. Jeg troer altsaa, at det ikke var uden Føie, og at det vedkom Sagen paa dens nærværende Standpunkt ogsaa at imødegaae, hvad der i den omhandlede Henseende var yttret af en anden æret Folkethingsmand under Forhandlingerne angaaende det første Forslag paa en Tid, da jeg ikke oftere kunde tage Ordet. Denne ærede Folkethingsmand lagde iøvrigt særdeles megen Vægt paa, at jeg ved et „altsaa“ havde knyttet mine Bemærkninger ved denne Leilighed til en Erklæring om, at jeg ikke kunde stemme for Forslaget; men dette „altsaa“ refererede sig ikke særligt til den sidste Deel af mit Foredrag, men til mit Foredrag i dets Heelhed (Næ: Hør!). Men det kunde vel være, naar der havde været et udarbejdet Foredrag, at jeg da i Form og Udtryk kunde have betegnet min Mening paa en klarere Maade.

I et saadant Foredrag, som man kan holde her, efterat have hørt den Mængde Forhandlinger, der ere førte, troer jeg ikke, at man saa nøie kan vælge de allerbequemste Udtryk. Forresten har jeg allerede udtalt, hvorfor jeg ikke kan stemme for Forslaget. Det er ingenlunde, fordi jeg skulde være af den Mening, at der fra Formens Side aldeles ikke kunde være Andet at gjøre i Henseende til det Kongelige Budskab, end enten at sige ubetinget Ja eller ubetinget Nei. Rigsdagen er ikke bemyndiget til at komme med noget andet Forslag end det, der er forelagt; den maa enten antage det Kongelige Arvesølgforslag, der er

forelagt, eller sige Nei til det, men den kan gjøre Indskrænkninger, og, naar den blot ikke foreslaaer noget Nyt, vil den være besøiet hertil. Men jeg antager, at det Forslag, der er stillet, i og for sig ikke egner sig til at antages, og jeg har allerede udtalt, at min Hovedgrund derfor er den, at Forslaget just paaberaaber sig disse Renunciations- og Cessionsacter som Hjemmel for den Forandring, der skulde skee i Arvesølgen, istedetfor at jeg troer, at den egentlige Retsgrund ene og alene kan være den Arvesølgelov, som Kongen med Rigsdagens Samtykke giver, og som vil vinde europæisk Anerkjendelse. Jeg har, troer jeg, yderligt udvirket, hvorfor disse Renunciations- og Cessionsacter i og for sig ikke kunne have den omhandlede Virkning, og det forekommer mig, at den høitærede Formand selv har erkjendt, at Retsgrunden ikke kan bygges derpaa alene. Kunde man end forklare Forslaget saaledes, at de der nævnte Actstykker ikke skulde anses som egentlige Retsadkomster, er der dog ialtsald nogen Tvetydighed i saa Henseende; da der staaer „i Henhold til disse Actstykker“, opvækkes dog derved den Tanke, at den nye Arvesølgelov var bygget paa disse Retsadkomster, og, ligesom jeg troer, at den ikke kan begrundes alene ved Retsgrundfættninger, saaledes troer jeg ogsaa, at det er meget farligt at paaberaabe sig dem; thi, i det Dieblit, at Loven er grundet paa disse Retsadkomster, er den betinget af, at de virkelig ere grundede; saa tilstedes der Indsigelser, og jeg troer virkelig, at der er adskillige Indsigelser at gjøre derimod. Jeg har blandt Andet nævnt en Fortolkning over Kongeloven, som i den senere Tid her er opstaaet, forskjellig fra den forhen gjældende Fortolkning, der, som jeg har tilladt mig at nævne, kunde faae en meget stor Indflydelse paa den Arvesølge, der vilde indtræde, naar den Kongelige Mandstamme var uddød. Den høitærede Folkethingsmand meente, at det kunde man ikke tage Hensyn til, fordi den nye Fortolkning skulde være urigtig, hvilket han ogsaa bemærkede, at jeg selv har erkjendt.

Jeg erkjender heller ikke denne Fortolkning for rigtig; jeg holder mig til den ældre, som jeg mener er begrundet; men der er dog saa Meget, der taler for hiin, og der er saa mange til